Палац александрійський вкрила
Солодкої знемоги тінь.
Пушкін

І вже цілувала Антонія губи безкровні,
Навколішках вже перед Августом сльози лила...
І зрадили слуги. І труби гримлять невгамовні
Під римським орлом, і вечірня вже стелеться мла.
І входить останній, її полонений красою,
Ставний і високий, а голос в сум'ятті зірвавсь:
"В тріумфі пошле, як рабу тебе... перед собою..."
Та вигин її лебединої шиї не згас.

А завтра дітей закують. О, як мало зосталось:
Із ним ще потішитися, а потому на мить
Рукою байдужою чорну змію, ніби жалість
Прощальну, до персів смаглявих своїх притулить.

7 лютого 1940